

ဖိုးကျော့

ဟေမန္တ၏အလှပျက်နေ့

နှင့်

လက်ရွေးစင်မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ

Design
Nanda Hlaing

(၁)

ဟေမန္တ၏ အလှဖျက်နေ့

"ဆရာ ဆေးခန်းမှာ သတိတောင် မရတဲ့ လူမမာတစ်ယောက် ရောက်နေလို့ "

"ဟေ "

ဆေးခန်းစောင့် ဦးလူမောင်၏ စကားကြောင့် ကျန်းမာရေးမှူး ကို ကျော်ဇေယျ ရင်ထိတ်သွားသည် ။

"ဇာတ်စင်ပေါ်က လော်စပီကာနဲ့ တောင် အော်ခိုင်းမလို့ နောက်မှ ဆရာက လက်ဖက်ရည် သွားသောက်ဦးမယ် ပြောသွားတာ သတိရလို့ လာခေါ်တာ"

"ဟုတ်ကဲ့"

အလိုက်သိတတ်သော ဦးလူမောင်ကို ကျေးဇူးတင်မိသည် ။ ဆေးခန်းမှာ ကျန်းမာရေးမှူးကို မတွေ့၍ ဇာတ်စင်ပေါ်က လော်စပီကာ နှင့် အော်ခေါ်နေရလျှင် သူသိက္ခာကျမည်။ ထို့ကြောင့် ဦးလူမောင် စကားမဆုံးခင်ပင် သူဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည် ။ သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုလည်း သည် အတိုင်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ပစ်ထားခဲ့၏

ပွဲခင်းနှင့် ဆေးခန်းမှာ ပေါင်းရာခန့်သာ ကွာ၏။ ဆင်ခြေလျှော ခပ်ပြေပြေ ဖြစ်သည်။ ပွဲခင်းမှာ ဆေးခန်းသို့ အသွားလမ်းမှာ အတက်ချ ည်း ဖြစ်၏။ ပွဲခင်းမှာ ကွင်းပြင် မြေပြန့်ဖြစ်ပြီး ဆေးခန်းမှာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရှေ့ရှိ တောင်ကမူပေါ်က ဇရပ်တွင် ရှိသည်။ ။

ဆေးခန်းဟု ဆိုသော်လည်း သီးသန့်ဆောင် လုပ်ထားသော အ ဆောက်အအုံမဟုတ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့က ဇရပ်တစ်ဆောင်ကို ပြုပြင်၍ ယာယီဖွင့်လှစ်ထားသော ကျန်းမာရေး ဆေးခန်းသာ ဖြစ်၏။ ဤကျန်းမာရေး ဆေးပေးခန်း ဖွင့်သည် မှာ လည်း ခြောက်လခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာကိုကျော်ဇေယျသည် ယာယီဆေးခန်း လုပ်ထားသော ဇရပ်ပျက်တွင် အခင်းအကာလုပ်ပြီး လုံခြုံရေး အစောင့်တစ်ဦး ဖြစ်သော ဦးလူမောင်နှင့် အတူနေကြသည်။ ။ တစ်ဖက်မှာ ဆေးခန်းဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်မှာ ဆရာကိုကျော်ဇေယျနှင့် ဦးလူမောင်တို့ အိပ်ခန်းဖြစ်သည်။ ။

သူနာပြုနှင့် သားဖွား ဆရာမ၊ ကျောက်ထိုးဆရာမတို့ မှာ မင်းရွာရှိ သင့်တော်ရာ နီးစပ်ရာ အိမ်များ တွင် နေကြသည်။ ။ ဆေးခန်းဖွင့်ချိန်မှ အပ သူတို့ သည် ဆေးခန်း၌ မရှိကြ။ ဆေးခန်းတွင် အမြဲ ရှိနေကြသူ နှစ်ဦးမှာ လုံခြုံရေးမှူး ဦးလူမောင်နှင့် ကျန်းမာရေးမှူး ကိုကျော်ဇေယျတို့ သာ ဖြစ်ကြသည်။ ။

ကျေးလက် ကျန်းမာရေး ဆေးပေးခန်းမှာ နေ့၌ သာ ဖွင့်သော်လည်း ယခုအခါ ပွဲတော်ရက် ရှိနေသဖြင့် ညပါ အရေးပေါ် ဖွင့်လှစ်ထားသည်။ ။ သို့သော် အရေးပေါ် ဆေးခန်းဖွင့် ထားသည် ဟု ဆိုသော်လည်း ဆေးခန်းတွင် မူ ဆရာကိုကျော်ဇေယျနှင့် ဦးလူမောင်တို့ သာ ရှိကြသည်။

။ သူနာပြု ဆရာမကို ညအချိန်၌ တာဝန်ပို အချိန်မပေးလိုသဖြင့် ကိုကျော်ဇေယျ တစ်ယောက်တည်း တာဝန်ယူထားသည် ။ သို့သော် မနေ့ညနေကတော့ သူနာပြုဆရာမ ခိုင်ဇင်ဝေက ပြဇာတ် ထွက်သည် အထိ ညဦးပိုင်း တာဝန်ယူထားသည် ။

လူမမာ ဆို၍ လည်း မနေ့ကတော့ ချောင်းဆိုး နှာစေးသူပင် တစ်ယောက်တလေ ပေါ်မလာကြ။ ဤအရပ် ဤဒေသက လူများ သည် ဆေးခန်းကိုလည်း များစွာ အားထားလေ့ မရှိတတ်ကြသေး။ ဓားခုတ်၊ လှံစူး စသည့် လောလောလတ်လတ် ဝေဒနာသည် များကလွဲလျှင် အဖျားရောဂါများကိုပင် များများ စားစား လာပြလေ့ မရှိကြ။ ထို့ကြောင့် ဆရာမလည်း မရှိ။ ဆရာမ မရှိသော နေ့မှ သတိမရသော လူမမာ တစ်ယောက်က ဆေးခန်းရောက်နေသည့် ဟု ဆိုသည် ။

သို့သော် အရေးမကြီး အကယ်၍ အရေးကြီးသော လူမမာ ရောက်လာ၍ မနိုင်မနင်း ဖြစ်လျှင် ယခု သူ့ကို လာခေါ်လာသလို ဦးလူမောင်အား ခေါ်ခိုင်း၍ ရ၏။ ကျောက်ထိုးဆရာက အစ အခက်အခဲမရှိ။ အချိန်မရွေး ခေါ်ခိုင်း၍ ရ၏။ ကျောက်ထိုးဆရာ ကအစ ဆရာမများ အားလုံးသည် ရွာထဲတွင် နေကြသူတွေ ဖြစ်သဖြင့် အခက်အခဲ မရှိ။ အချိန်မရွေး ခေါ်ခိုင်း၍ ရ၏။ ယခုတော့ ဇာတ်စင်ပေါ်က အသံချဲ့စက်နှင့် ဆေးခန်း လာကြရန် ဦးလူမောင်အား ပြောခိုင်းလိုက်ရုံသာ။

ဆရာ ကိုကျော်ဇေယျသည် ဆေးခန်းထဲ မပြေးရုံတမယ် ဝင်လာ၏။

"ဆရာ လာပြီဟေ့"

ဆရာ ကိုကျော်ဇေယျကို မြင်သဖြင့် အရပ်သား တစ်ယောက်က လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ။

လူမမာကို ဝိုင်းအုံနေကြသော မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊

ကလေးသူငယ်များ နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်ခန့်မှာ ချက်ချင်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲနှင့် နေရာဖယ်ပေးကြသည်။ ။

"ဘာဖြစ်တာလဲဟင်"

"ဆရာမရယ် ပွဲခင်းထဲမှာ မူးလဲလို့ "

"လူမမာများ ထိုင်ရန် ထားပေးသော ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ပွေ့ပိုက်ထားသော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်က ဆရာကိုကျော်ဇေယျ၏ မျက်နှာကို အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်၍ ပြော၏။

"ဪ.. မူးတာက"

"အန်လည်း အန်တယ် ဆရာ၊ သွေးတွေလည်း ပါတယ်"

သွက်လက် ချက်ချာပုံရသော ကျောင်းသူရွယ် ကလေးမလေး တစ်ယောက်ကပါ ဝင်ပြောသည်။ ။

"အင်း"

အန်သည် ၊ သွေးပါသည် ဆိုသဖြင့် ကိုကျော်ဇေယျလည်း စိုးရိမ်သွားသည်။ ။

မှန်သည်။ ။ လူမမာ ထိုင်ခုံတန်လျား အောက်တွင် သွေးနှင့် အန်ဖတ်တွေကို မြင်နေရသည်။ ။

ဆေးခန်းရောက်သည် ထိ အန်နေသေး ပုံရသည်။ ။ လူပမာကမူ လုံးဝ စကားမပြောနိုင်။ စောစောက ဦးလူမောင် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တွင် ပြောသလို သတိမေ့ နေပုံတော့မရ။ သတိမေ့နေသူမှာ ရင်ဘတ်လှိုက်ဖို့ နေသည် ကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် အလွန်မော့ဟိုက် နှမ်းနယ်နေကြောင်း သိသာသည်။ ။

"ကဲ... ကဲ ဒီခုတင်ပေါ် ခဏတင်လိုက်ကြပါ"

ကိုကျော်ဇေယျ၏ စကားအတိုင်းပင် လူမမာကို တွဲထူဖေးမ၍ ခုတင်ပေါ် တင်ပေးကြ၏။

"ပက်လက် ထားပေးပါဗျာ"

အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တို့ ကဝိုင်းဝန်းပြုပြင် ပေးကြသည် ။

ဆရာကိုကျော်ဇေယျသည် လူမမာကို ဦးဆုံးသွေးခုန်နှုန်းတိုင်းသည် ။ နားကြပ်နှင့် စမ်းသပ်ကြည့်သည် ။

လူမမာ အမျိုးသမီး၏ နဖူးဝင်းဝင်း မို့မို့ပေါ်တွင် ပုလဲလုံးငယ်လေးများ တင်ထားသည့်နှယ် ချွေးသီးလေးတွေ စို့ပြန်နေသည် ။ အန်ထားသဖြင့် အတော်မောပန်း နေပုံရ၏။

"ဆရာမ တစ်ယောက် ပွဲခင်းထဲမှာ မူးလဲတယ် ဆိုတော့ ကျွန်မဖြင့် ဘယ်သူလဲလို့ သူသူကိုး၊ ကြီးကြီး မပါဘူးလား"

နောက်မှ ရောက်လာသော အမျိုးသမီးက ဆိုသည် ။

" မပါဘူးအဒေါ် ကျွန်မတို့ နဲ့ ပွဲအတူလာတာ ကြီးကြီးရွှေက မနက်ဆွမ်းဝေယျာ ဝစ္စရှိလို့ "

စောစောပိုင်းက လူမမာအား ဂရုတစိုက် ဖေးမထားသော မိန်းမရွယ်က အမျိုးသမီးကြီးကို ပြန်ပြောသည် ။

"သတိရပါတယ်နော်၊ ဆရာမ"

ကိုကျော်ဇေယျ၏ အမေးကို လူမမာက မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

"လူတွေ သိပ်မအံ့ကြပါနဲ့ လူမမာက ချွေးပြန်နေပြီ"

"အေး... ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟေ့.. ကောင်နာလေးတွေ ဖယ်ကြကွာ၊ လူကြီးတွေ အလုပ်မဖြောင့်ဘူး၊ ဒီကလေးတွေဘဲ နေရာတကာ သွားကြ၊ ကလေးတွေ အားလုံး ထွက်သွားကြစမ်း"

"တို့ ဆရာမ တို့ လာကြည့်တာတောင် မကြည့်ရဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ထုံးစံအတိုင်းပင် ကလေးများကလည်း ဝိုင်းအုံလာကြသဖြင့် လူကြီးတွေက နှင်ထုတ်ကြသည်။ ။ ဤသည် ကို ကလေးအချို့က မကျေမနပ်နှင့် သူတို့ ဆရာမ သူတို့ လာကြည့်တာ ပြောရဆိုရမလားဟု မကြားတကြား ပြန်ပြောကြသည်။ ။

"ဟဲ့ မဝေ၊ ကြီးကြီးဆီ လူလွှတ်မပြောခိုင်းလိုက်ဘူးလား"

"ပြောခိုင်းလိုက်ပါပြီ၊ လာပါလိမ့်မယ်"

စောစောက မိန်းမကြီးကပင် ပျာပျာသလဲ ပြောလာပြန်၏။

"ဟဲ့ ခြေမြန် လက်မြန် လူကော လွှတ်မိရဲ့ လား မဝေ၊ ဦးကြီးလည်း စခန်းမှာ ဖြစ်မယ်၊ ဒုက္ခပဲ"

ကိုကျော်ဇေယျက ဤမိန်းမကြီးကို နည်းနည်း စိတ်တိုချင်လာသည်။ ။ လူမမာ သက်သာရေးထက် သူ့အမေကို သွားပြောရေးကပင် သူ့မှာ ပိုအရေးကြီးနေသလိုပင်။

"ဦးလူမောင်ရေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ရေနွေး အဆင်သင့်ပါ"

ကိုကျော်ဇေယျက လူမမာကို ပထမဦးဆုံး ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးသ

ည် ။ ဆေးပြားနှစ်ပြားလည်း ထပ်တိုက်သည် ။ ထိုအချိန်ထိ လူမမာက စကားလုံးဝ မပြောသေး၊ မျက်လုံးလည်း ဖွင့်မကြည့်သေး၊ ကိုကျော်ဇေယျမှာ လူမမာ၏ မျက်နှာကိုသာ စိုးရိမ်ကြီးစွာ စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။

"ဆ...ဆရာမ ၊ မောသေးလား"

လူမမာ မသိမသာ မျက်ခွံဖွင့်ကြည့်သည် ။

"ဆရာမ အားနည်းနေလို့ ပါ၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ နော် ဆရာမ"

"ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

လူမမာ၏ ပြန်ကြားသံကြောင့် ကိုကျော်ဇေယျ သက်မချသည် ။

အမှန်မှာ " ဘာမ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ " ဟု သာ အာပေးစကား ဆိုလိုက်ရသော်လည်း လူမမာက အသက်ရှူမမှန်သေး၊ နှလုံးအလွန် အားနည်းနေပြီး ပုံမှန် ပြန်မဖြစ်သေးဟု ကျန်းမာရေးမှူးက မှတ်ချက်ချ၏။

"ကြီးကြီးရွှေ လာပြီ"

"သူ့အမေ လာပြီ"

လူအုပ်ထဲမှ ပြောကြဆိုကြသံတွေ နှင့်အတူ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ စိုးရိမ်တကြီး မေးသံကို ကြားရသည် ။

"ဟင်...သ...သမီး ဘယ်နှယ့်နေသေးသလဲ"

"သက်သာသွားပါပြီ ဆရာ ဆေးထိုးပေးထားတယ်"

လူအုပ်ထဲမှ တွန်းထိုးဖောက် ဝင်လာသော လူမမာ့အမေအား အမျိုးသား တစ်ယောက်က ဆီးပြောသည် ။

ကိုကျော်ဇေယျကမူ မည်သူ့ကိုမှ စကားမဆိုသေး၊ သူ၏ ဆေးပစ္စည်းများကိုသာ စနစ်တကျ ပြန်သိမ်းရင်း ယခုမှ ရောက်လာသော လူမမာ၏

အမေကို မသိမသာ အကဲခတ်သည် ။

လူမမာ၏ အမေမှာ အသက်ငါးဆယ်ပင် ပြည့်ပုံမရသေး။ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်သည် ။ ဖြူဝင်းသော အသားနှင့် သူ၏ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်မှာ အချိုးကျပြေပြစ်သည် ။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကဆိုလျှင် အစ်ကို ကာလသားများ ငေးကြည့်ရမည့် ရုပ်မျိုးပင်။

"အင်း...သူ့အမေလည်း မိန်းမချော၊ မိန်းမလှပပဲ၊ အဲဒါကြောင့် သမီးလည်း လှတာကိုး"

သူ့အမေကို အကဲခတ်တာ ကိုကျော်ဇေယျ၊ စိတ်ထဲက တိတ်တခိုး မှတ်ချက်ချသည် ။

"သမီးရေ...သူ့သူ၊ အမေလေ သမီး၊ သမီး သတိရပါတယ်နော် သမီး"

လူနာခုတင်ပေါ်တွင် မျက်လုံးမှိတ်၍ တစောင်းမှေးနေသော သမီး၏ လက်တစ်ဖက်ကို ညင်ညင်သာသာ ဆုပ်နယ်ကာမေး၏။

လူမမာက လူးလွန့် လာပြီး "ဟုတ်ကဲ့ အမေ"ဟု ဆိုသည် ။ သို့သော် မျက်လုံးကိုမူ လုံးဝ ဖွင့်မကြည့်။

"ဆရာ ဒါ ကျွန်မတို့ ဆရာမရဲ့ အမေပါ၊ ဆရာကိုတော့ ကြီးကြီးရွှေ့သိပါတယ်"

ကိုကျော်ဇေယျ အနားတွင် ကူညီရင်း မတ်တတ်ရပ် နေသော ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်က လူကြီးဝင်လုပ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးသည် ။

"ဆရာမ ခဏတော့ မှေးနေပါစေဦးလား ဒေါ်ဒေါ်၊ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ အားနည်းလို့ ပါ။ ကျွန်တော် ဆေးထိုးဆေးတိုက်ထားပါတယ်"

"အေးကွယ်...ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ သမီး ပွဲထဲမှာ မူးပြီး လဲကျသွားတယ်ဆိုတော့ အဒေါ်ဖြင့် စိုးရိမ်လိုက်တာ၊ အရင်လည်း တစ်ခါ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ဖူးထားတော့ ခေါင်းမီးတောက် သွားတာပေါ့၊ အဲဒီ..."

"ဪ...အရင်ကလည်း ဒီလိုဖြစ်ဖူးလား ခင်ဗျာ"

"ဖြစ်ဖူးတယ်ကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက မြို့မှာ ဆိုတော့ ဆရာဝန်ကြီးကလည်းကောင်း၊ အင်း..လေ၊ မြို့မှာ ဆိုတော့ ဆေးဝါးလည်း စုံမှာ ပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက ဆရာဝန်ကြီးက အသက်ရှူတောင် ရပ်ချင်တယ်လို့ ပြောတာ"

သူ့သမီးမြို့မှာ ဖြစ်စဉ်တုန်းက ဆရာဝန်ကြီး တော်၍ သာ အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့ကြောင်း ပြောမိသော သူ့စကားထဲ ဆရာဝန်မဟုတ်သော ကျန်းမာရေးမှူး ကိုကျော်ဇေယျကို နှိမ်သလိုများ ဖြစ်သွားလေ မလားဟူသော စိုးရိမ်မှုကြောင့် ထင်သည် ။ စကားထစ်သွားသေး၏။ သို့သော် ဤသည် ကို ကျန်းမာရေးမှူး ကိုကျော်ဇေယျက စိတ်မခုမိ။ လူနာ၏ အမေ ရဲရဲဝံ့ ပြောရဲဆိုရဲ ရှိလာအောင်သာ စကားထောက်ပေးသည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား၊ ဆရာဝန်ကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဆရာမက နှလုံးရော အဆုတ်ပါ အားနည်းနေတာ တွေ့ရပါတယ်၊ နှလုံးအားနည်းတဲ့ သူတွေဟာ ဒီလိုပဲ ရုတ်တရက် မူးဝေတတ်ပါတယ်"

"ဟုတ်မယ်ကွယ့်၊ အဲဒါကြောင့် ဆရာဝန်ကြီးက မှာ တာ၊ အခု လုပ်နေတဲ့ ကျောင်းဆရာမ အလုပ်နဲ့ လည်း သိပ်မသင့်တော်ဘူးတဲ့ ၊ ဆရာမ အလုပ်ဆိုတာက ကလေးတွေကို ပြောရဆိုရ သင်ရပြုရတာ သိပ်စိတ်မောစရာ ကောင်းတာ၊ သူ့အဖေကလည်း အဲဒီတုန်းကပဲ အလုပ်ထွက်ခိုင်းတာ အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နားနားနေနေ ပြောတာ မရဘူး၊ ကျောင်းဆရာမ အလုပ် သိပ်ဝါသနာပါတာ၊ ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးက

လည်း အိမ်ထိတောင် လာပြောတာ၊ ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်စာ ပြတာက သမီးမှ အသင်အပြကောင်းတယ် ဆိုတာလည်း။ ပြောသေးရဲ့ ၊ အဒေါ်ကတော့ ဒါတွေ နားမလည်ပါဘူး၊ အိမ်နဲ့ ကျောင်းကလည်း ဝေးတယ်၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အသွားအပြန် တစ်နာရီနီးပါး၊ ခြေကျင်လျှောက်ရတာ၊ နည်းတဲ့ ခရီးလား၊ စက်ဘီးနဲ့ သွားပါဆိုတော့လည်း သူ့ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေတောင် သည် အတိုင်း ချောင်ထိုးထားတာ၊ အိမ်က သစ်သယ်ကားနဲ့ လိုက်ပို့မယ် ဆိုတာကလည်း အလုပ်က ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား"

ဒေါ်ရွှေအိမ်သူ ဤစကားပြောခြင်းမှာ သူ့သမီး အလယ်တန်းပြ အင်္ဂလိပ်ဆရာမဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့ အိမ်တွင် သစ်သယ်ကားရှိကြောင်း သိစေလို၍ ပြောခြင်းဆိုတာ ကိုကျော်ဇေယျ ချက်ချင်းရိပ်မိလိုက်သည် ။

အမှန်မှာ ယခု ဒေါ်ရွှေအိမ်သူ ပြောမှ မဟုတ်။ ဆရာမ မြဒါသူ အကြောင်းကို ယခင် သုံးလေးလလောက်ကပင် သိနေသည် ။ ဤသည်မှာ လည်း ထိုဆရာမကို စိတ်ဝင်စားမိ၍ ဖြစ်၏။

ရှေးဦးသူနာပြု သင်တန်းပေးရန် ကျောင်းသားကျောင်းသူများကို သွား၍ စည်းရုံးရစဉ်က ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး မှ တစ်ဆင့် ဤမင်းရွာ အလယ်တန်းကျောင်းမှ ဆရာမမြဒါသူကို သိခဲ့ရသည် ။ သူ့အတန်းထဲက ကျောင်းသူကျောင်းသား ဆယ်ယောက်ထက် မနည်း ရှေးဦးသူနာပြု သင်တန်း တက်ဖူးကြသည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာမ အမေ၏ စကားကို သူက ထောက်ခံပြောဆို ရခြင်းဖြစ်သည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမရဲ့ ဝါဒနာနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော် သိပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်"

"ဪ... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ဒီမင်းရွာကို ရောက်ပြီး သုံးလေးလ အကြာမှာ ရှေးဦးသူနာပြု သင်တန်းပေးတော့ ဆရာမ အတန်းထဲက ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ အများ ဆုံး ပါပါတယ်။ သင့်တော့မယ့် သူ တွေကို ဆရာမကိုယ်တိုင် ရွေးလွှတ်လိုက်တဲ့ အကြောင်း ကလေးတွေက ပြောပါတယ်"

"အဲဒါတွေကြောင့် ခက်နေတာပေါ့ကွယ်၊ ကလေးတွေကလည်း သူ တို့ ဆရာမမှ သူတို့ ဆရာမ ဖြစ်နေကြတော့ အလုပ်မထွက်ဖြစ်တာလေ၊ ကလေးတွေအပေါ် သိပ်သံယောဇဉ်ကြီး နေတာ၊ တချို့ကလေးတွေဆို ကျောင်းမထားနိုင်လို့ သူက ထားပေးတာလဲ ရှိသေးတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒါ အင်မတန် မွန်မြတ်တဲ့ အလုပ်ပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ဂုဏ်ယူ စရာပါ။ ခုတော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ အားနည်းလို့ တဒဂ်ဖြစ်တာ ပါ။ သက်သာသွားပါလိမ့်မယ်"

"ဒီလိုဆို ခု အိမ်ခေါ်သွားလို့ ရပါပြီနော်ကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ရပါပြီ ခင်ဗျာ၊ မနက်ဖြန် မနက်လည်း ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ ရှိနေပါတယ်"

"အေးကွယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သူ့အဖေကလည်း သစ်စခန်း ရောက်နေတော့ လူခေါ်လွှတ်ထားတယ်၊ ဟေ့.. အေးကြည် နင့်ယောက်ျားကို လှည်းဆင်ပြီး ဒီကို လွှတ်လိုက်စမ်းကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့" ဟု ပြောပြီး လူအုပ်ထဲမှ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ထွက် သွားသည် ။

ပွဲခင်းထဲတွင် ပြဇာတ်ထွက်နေပြီဖြစ်ရာ လူမမာတို့ မိသားစု ပြန်သွားသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆေးခန်းထဲတွင် လူရှင်းသွားသည် ။

လှည်းပေါ်တက်ခါနီးတွင် ဆရာမ မြဒါသူက "ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နော် ဆရာ"ဟု တိုးတိုးလျလျ အသံလေးနှင့် ပြောထားခဲ့သော စကားက မူ ကိုကျော်ဇေယျ၏ ရင်ထဲတွင် ဂယက်ထ၍ ကျန်နေခဲ့၏။

"ဆရာ... ပွဲခင်းထဲ သွားဦးမလား"

"ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် မသွားတော့ပါဘူး၊ ဦးလူမောင် သွားချင်သွားလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"ဟု ပြောပြီး ဦးလူမောင်က ထွက်သွားပြန်၏။ ဘာရယ်ဟု မသိရသော ဝေဒနာသစ်တစ်ခုက ကိုကျော်ဇေယျ၏ ရင်ထဲငြိတွယ်၍ ကျန်ခဲ့၏။

ဆေးခန်းရှေ့ရှိ ကမူထိပ်မှ လက်ပံပင်ကြီး မြစ်ဆုံပေါ် ထိုင်လိုက်သည်။ ။ သီတင်းကျွတ် လပြည့်ညက ရွန်းရွန်းမြမြ သာနေ၏။ ပွဲခင်းတစ်ပြင် တစ်ခွင်လုံးနှင့် ကမ်းလွန်သာ ရန်ပြေသွား ကားလမ်းမကြီးကို မြင်နေရသည်။ ။ ဆေးခန်းရှေ့ ကမူထိပ်မှ ပွဲခင်းဘက် အကြာကြီး ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။ အမြင့်ကမူထိပ် ဖြစ်သဖြင့် မြင်ကွင်းကောင်းသည်။ ။

သာယာလိုက်သည့်ည၊

သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့ ည။

မင်းရွာ၏ ဆွမ်းတော်ကြီး လောင်းလှူပွဲည။

ကိုကျော်ဇေယျ၏ ရင်ထဲ ဝေဒနာ သစ်တစ်ခု မွေးဖွားလာသော ည။

ဆေးခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာ၏။

စောစောက လူမမာ အိပ်သွားသော ခုတင်ပေါ်၌ပင် တက်၍ ကျောဆန့်လိုက်သည်။ ။ နှာခေါင်းထဲ မွေးပျံ့သင်းကြိုင်သော ရနံ့တစ်ခုနှင့်အတူ

သူ့ကျောခင်းအောက် ခုလုခုလု တွေ့သဖြင့် ပြန်ထကာ အိပ်ရာခင်း အဝတ်ကို ဆွဲဆန့်ကြည့်မိသည်။ စံပယ်ပန်းကြွေ သုံးလေးပွင့်နှင့် ဆံထိုးတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆံထိုးကို မီးရောင်အောက်တွင် သေသေချာချာ ကြည့်မိ၏။ အေးမြသော ကြောင်မျက်ရွှဲ ကျောက်သုံးလုံးသည် ဆံထိုးကောက်ထိပ်တွင် အပြာရောင်တွေ လျှံဖိတ်နေ၏။ ဤရတနာ ကျောက်ပြားသုံးလုံးကို မြင်လိုက်ရမှ မြဒါသူ၏ ရုပ်သွင်က သူ့မျက်ဝန်းထဲ တိုးဝင်လာ၏။ ပြာလွင်သော မိုးကောင်းကင်အောက်မှ ဘော်သာခွာ ပုလဲရောင် လွမ်းခြုံထားသော ညနတ်သမီးလေး။

လရောင်ထဲတွင် အပြာရောင်(ဝမ်းဆက်) ဝတ်ထားသော သူ့ရုပ်သွင်သည် အေးမြငြိမ်သက် လွန်းသည်။ မြူမှုန်တိမ်တိုက်များ ကင်းရှင်းနေသော အာကာသဟင်းလင်းပြင်၏ သဘော၊ အပူရောင်မဲ့ ည၊ အေးမြတိတ်ဆိတ်သော ပုံသဏ္ဌာန်။

ကိုကျော်ဇေယျသည် မြဒါသူ ကျကျန်ခဲ့သော ဆံထိုးလေးကို နှလုံးသားနှင့် အနီးဆုံး အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်သိမ်းထားလိုက်၏။ စံပယ်ဖြူအကြွေ သုံးလေးပွင့်ကိုမူ လက်ခုပ်ထဲ ထည့်ကာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း နမ်းလိုက်မိသည်။

စောစောက ကျောဆန့်ဦးမည်ဟု ဝင်လာသော်လည်း သူ့ကျောမဆန့် ဖြစ်တော့။ သူသည် ကျန်းမာရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်မှာ ခြောက်လှန့်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ လူနာများ နှင့် ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံ နည်းပါးသေးသည်။ အန်တာ သွေးပါတာ ဆိုလျှင် တီဘီရောဂါ ဖြစ်ရမည်။

အတွေးကြောင့် ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မြဒါသူအတွက် ပူ

ပန်စိတ်သည် ငယ်ထိပ်ထဲ ဝင်လာ၏။ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်တော့။

ပါးလျားဖွေးလွသော ဆောင်းကြိုနှင်းမြူများက တောင်ကြားရှိ ဆေးခန်းကို လွှမ်းခြုံထားသည် ။ ရွာတွင် ပွဲတော်ရှိသဖြင့် ရွာလယ်တွင် လူများ ဥဒဟို သွားလာနေကြ၏။

ကျန်းမာရေးမှူး ကိုကျော်ဇေယျ ဆေးခန်းရှေ့ ထွက်လာသည် ။ နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်ကို မမြင်ရသေး။ မြူလားနှင်းလား ခွဲခြားမရသော ဟေမန္တ၏ အကြိုရိပ်များက ဝန်းကျင်တွင် လွင့်မျောနေသည် ။

သို့သော် ညက ဆေးခန်းတွင် ကျကျန်ခဲ့သော မြဒါသူ၏ ဆံထိုးကို သွားပေးရန် ကိုကျော်ဇေယျ စိတ်စောနေသည် ။ ထို့ကြောင့် လိုအပ်လျှင် ဆေးထပ်ထိုးပေးရန်၊ ဆေးတိုက်ရန်အတွက် သူ့ဆေးသတ္တာလေးကို စက်ဘီးနောက် ကယ်ရီယာပေါ် တင်လိုက်သည် ။

ညက ပွဲကြည့်ထားသဖြင့် တခေါ်ခေါ်နှင့် အိပ်မောကျနေသော ဦးလူမောင်ကိုပင် မနှိုးတော့ဘဲ ကိုကျော်ဇေယျ ဆေးခန်းဧရိယာပေါ်မှ စက်ဘီးကိုတွန်းပြီး ဆင်းလာသည် ။ ကမ်းလွန်သာရန်ပြေ ကားလမ်းမကို ရောက်မှ စက်ဘီးပေါ် တက်သည် ။

စောသေးသည် ဟု သူ့ကိုယ်သူ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် တံတားဦးဘက် စက်ဘီးတစ်ပတ် လှည့်စီးလိုက်သေးသည် ။ ဒါနှင့်လည်း တောင်ကြားဒေသ၏ နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်ကို မမြင်ရသေး။ ဆရာမ မြဒါသူတို့ အိမ်တွင် မြောက်ပိုင်းအစွန်အဖျားတွင် ရှိသဖြင့် မှန်မှ

နံနင်းသွားလျှင် စက်ဘီးနှင့် ဆယ်မိနစ်လောက်သာ ကြာမည်။
မင်းရွာမှာ ကားလမ်းတစ်ဖက်စီတွင် တည်ထားသော ရွာတန်းရှည် ဖြစ်
သဖြင့် လမ်းကတော့ ဖြောင့်နေ၏။

ရွာမြောက်ဖျား ကမူပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော ဆရာမ မြဒါ
သူတို့ အိမ်နားအရောက်မှာ နေပွင့်လာသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးမှု
နှင့်အတူ ရင်ခုန်သံ ပိုမြန်လာ၏။ စောလွန်းနေသေးသလား ဟု တွေးပြီး
ရုတ်တရက် ခြံထဲမဝင်ရဲသေး။ သစ်ပေါသော အရပ်ဖြစ်၍ မြဒါသူတို့ အိ
မ်ကြီးမ္၊ ခန့်ညားထည်ဝါလှသည် ။ သစ်ကားတစ်စီး နှစ်စီး
ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်သဖြင့် ကုန်းတက်လမ်းမှာ မူ မညီမညာ ရှိသည် ။

"စောရင် ပိုတောင်ကျေးဇူးတင်မှာ ပါ၊ မြဒါသူကလည်း သူ ဂရုစိုက်မှ
န်း သိမှာ ပဲ"ဟူသော ရဲစိတ်နှင့် ခြံထဲဝင်လိုက်သည် ။ အိမ်ရှေ့တံခါး ပိ
တ်ထားသည် ကို မြင်ရသောအခါ ရင်ထဲတစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည် ။

"ကလိန်"

"ကလိန်"

အရဲစွန့်၍ စက်ဘီးဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်သည် ။ အိမ်ရှေ့တံခါး ချက်ချင်း
ပွင့်လာ၏။ ၁၂ နှစ်အရွယ်ကောင်လေးတစ်ယောက်က သူ့ကို အံ့သြသ
လို ကြည့်သည် ။

"ညီလေး၊ ဒါဆရာမ မြဒါသူတို့ အိမ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ကိုယ်က ကျန်းမာရေးမှူးပါ၊ ညက ဆရာမ"

"ဪ...မမကြီးကို ညကပဲ ဦးကြီး မြို့ကိုခေါ်သွားတယ်"

ရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကောင်လေးကို ကြည့်ရသည် မှာ လည်း သူ့ကို သိပုံမရ။ တက်ပါ။ ကြွပ္ပဟု လည်း မပြော။ ရည်ရည်မွန်မွန်လည်း မရှိသဖြင့် ခဏတွေသွားသည်။ ကောင်လေးကလည်း သူ့ကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။

"ညီလေးက ဆရာမတို့ နဲ့."

"ကျွန်တော်က ဦးကြီးဆီက ကားပညာသင်ပါ"

"ဪ... ဒီရွာကလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကညင်ချောင်းကပါ"

"ဟဲ့... မောင်ဆောင်း၊ ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေလဲ၊ ဪ... ဧည့်သည် လား၊ နင်ကလည်း လူကြီးတွေတော့ မပြောဘူး၊ သစ်ကန်ထရိုက်ထိုင်တယ်၊ အပေါ်ကြွပါရှင်"

အသက်သုံးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်က အိမ်ရှေ့ထွက် လာပြီး ဖိတ်ခေါ်၏။

"ဟုတ်ကဲ့ သစ်ကန်ထရိုက် မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်မကြီးရယ် ကျွန်တော် မင်းရွာက ဆေးမှူးပါ၊ ညက ဆရာမ.."

"ဪ... ကြွပါဆရာ၊ ကြွပါရှင်၊ ထိုင်ပါဦး၊ ဟဲ့. .. မောင်ဆောင်း အကြော်ပါနော်"

"ဘာကြော်လဲ"

"ဘာကြော်ရမလဲဟဲ့၊ နင်တို့ ညက ပွဲခင်းထဲက ဝယ်လာတဲ့ အကြော်ပေါ့၊ အမယ်လေး... နင့်ကိုပြောရတာလဲ နားဝေးသလား မပြောနဲ့ ၊ ကြီးကြီးရွှေပါ ပြောလိုက်၊ ထိုင်ပါ ဆရာ၊ ကျွန်မတို့ တစ်အိမ်လုံးကလေ

ဆရာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးကြပေမဲ့ အားလုံး ကျေးဇူးတင်နေကြပါတယ်။ ညက သူသူ ပွဲခင်းထဲမှာ မူးလဲတော့၊ အစ်မကြီးက ကျောင်းရှေ့မဏ္ဍပ်ထဲ မှာ သံဃာ့ဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်နေတုန်းတဲ့ ၊ ကျွန်မတို့ က အိမ်ရောက် လာမှ သိကြတာ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်"

"ဟုတ်ကဲ့" ဟု ပြောပြီး နောက်ရောက်လာသော အဘွားကြီး တစ်ယောက်ကို ဆရာကျော်ဇေယျ အကဲခတ်သည် ။ စောစောက အမျိုးသမီး စကားက "ကြီးကြီးရွှေပါ ပြောလိုက်"ဟု ဆိုခြင်းမှာ မြဒါသူ၏ အမေ ဒေါ်ရွှေအိမ်သူဟု ထင်မိလိုက်သည် ။ ယခု ရောက်လာတော့ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့် အဘွားကြီး။

"ဟဲ့ ဒီအတိုင်းချထားခဲ့ရသလားဟ၊ သုံးဆောင်ပါဦး ဆရာလို့ ပြောရတယ်၊ နင့်တော့ မောင်ညဉာဏ်နဲ့ လဲထားမှ ဖြစ်မယ်၊ သုံးဆောင်ပါဦး ဆရာ၊ ဒါ ကျွန်မတို့ အမေလေ၊ သူသူတို့ အဘွားပါ၊ အမေ ဒီဆရာလေ၊ ညက သူသူကို ဆေးကုပေးရတာ"

"ဪ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်"ဟူသော အဘွားကြီး၏ စကားမဆုံးခင်ပင်..

"ဟဲ့... လက်သုတ်ပဝါကော"ဟူသော အမျိုးသမီးကြီး၏ စကားက ဝင်လာပြန်သည် ။ ပြီး မောင်ဆောင်းဆိုသော ကောင်လေး လာချပေးထားသော အကြော်ပန်းကန်နှင့် ရေနွေးကြမ်း လင်ပန်းကို ရွှေ့ပေးရင်း ...

"သုံးဆောင်ပါဦး ဆရာ"ဟု ကိုကျော်ဇေယျကို ထပ်ပြောပြန်သည် ။

ထိုင်နေသော်လည်း ကိုကျော်ဇေယျမှာ စိတ်မဖြောင့်တော့။ လိုရင်းကိုပြောမှ ။ သို့မဟုတ်လျှင် ဤမိန်းမကြီး စကားပြတ်မှာ မဟုတ်တော့ဟု တွေးလိုက်စဉ် မြဒါသူ၏ အဘွားဟု ဆိုသော အဘွားကြီးက သူ့လက်

မောင်းကို လာကိုင်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကား တဖွဖွပြောသည် ။ နောက်ဆုံး မြဒါသူတို့ အဘွား ပြောသော စကားကတော့ ကိုကျော်ဇေယျ၏ ရင်ကို ပိုပြီး ကြည်နူးသွားစေသည် ။

"နောက်ကိုလည်း အဘွားတို့ အိမ်ကို ဝင်ပါ ထွက်ပါ ဆရာလေးရယ်၊ ဆရာလေးက ကျုပ်မြေးအရွယ်ပဲ၊ ငယ်ငယ်လေးရယ်နော်၊ တော်လိုက်တာ၊ အဘွားမြေး သူသူလေ၊ ဆရာမက ပြောတယ် ဆရာဝန် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ စာ အင်မတန်တော်မှ တဲ့ ၊ လူလေးက ငယ်ငယ်နဲ့ ဆရာဝန် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တော်လို့ ပေါ့နော် ဘယ်အရပ်"

"ဒုက္ခပါပဲ" ဟု တွေးလိုက်၏။ မြဒါသူကို မတွေ့ရ၍ ရင်ထဲ ဟာရသည့်အထဲ သစ်ကန်ထရိုက် အထင်ခံရ၊ ဆရာဝန် အထင်ခံရနှင့် ကိုကျော်ဇေယျမှာ မျက်နှာပူလာ၏။ ထို့ကြောင့် အရဲစွန့်၍ စကားဖြတ်ရသည် ။

"ကျွန်တော် ဒီကိုလာတာ ဒီလိုပါ အဘွားရယ်၊ ညက ဆရာမ မြဒါသူရဲ့ ဆံထိုးတစ်ခု ဆေးခန်းမှာ ကျကျန်ခဲ့တာ လာပေးတာပါ"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ကိုကျော်ဇေယျသည် သူ့အိတ်ထဲထည့် လာသော မြဒါသူ၏ ဆံထိုးကို အဘွားကြီးလက်ထဲ လှမ်းပေးလိုက်သည် ။

"ဪ...အေးကွယ်၊ သူသူ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်မှာ စိုးလို့ အဘွားတို့ မှာ ဘာမှ သတိမထားမိကြဘူး၊ သူသူ ကိုယ်တိုင်တောင် သိချင်မှ သိမှာ ။ သူ့အမေကလည်း ဘယ်သတိထားမိမလဲ၊ စိုးရိမ်လို့ သူ့အဖေက ညတွင်းချင်းပဲ သစ်ကားနဲ့ မြို့ကိုခေါ်သွားတာ၊ အတော်ကြာရင် အဘွားတောင် လိုက်သွားဦးမလို့ ၊ သစ်ပို့ကားတစ်စီး မှာ ထားသေးတယ်။ အဘွားက အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီ၊ ခေါင်းခန်းက မဟုတ်ရင် ဖုန်တွေ ဖုတ်တွေ မိလို့ သေမှာ ၊ ဒါကြောင့် ကျန်ခဲ့ရတယ်။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ငါ့မြေးရယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ"

"နေပါဦး ဆရာလေးရယ် မနက်စာ ဒီက သုံးဆောင်သွား"

"ကျွန်တော် ဆေးခန်းက မနက်ရှစ်နာရီဆို ဖွင့်ရလို့ ပါ"

"ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အကြော်လည်း တစ်ခုမှ မစားဘူး၊ စားပါဦး ဆရာလေးရယ်၊ မေမေ ပြောသလို ကိုယ်ဆွေမျိုးလို သဘောထားပါ၊ နောက်သူသူပြန်ရောက်လာရင်လည်း လာလည်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား၊ ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်တော့ ကျွန်တော် လာလည်ပါ့မယ်၊ ခု ...ခုတော့ ဆေးခန်းဖွင့်ရဦးမှာ မို့ပါ"

မြဒါသူ၏ အဘွားနှင့် အဒေါ်တို့ ကို အတင်းစကားဖြတ်၍ ကိုကျော်ဇေယျ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာသည်။ ဒါတောင် အကြော်တော့ စားသွားပါဟု မြဒါသူ၏ အဒေါ်က အတင်းလိုက်ကျွေးနေသဖြင့် ပဲကပ်ကြော်တစ်ခုကို ယူပြီး ဝါးလာရ၏။

မြဒါသူကို မတွေ့ရသဖြင့် ရင်ထဲကမူ ဟာတာတာနှင့်။ ကောင်လေး ပြောတုန်းကပင် ပြန်လှည့် လာပြီး မြဒါသူကို မြို့ထိ လိုက်ပေးရလျှင် ကောင်းသားဟု လည်း တွေးသည်။ သူ့အနေမှာ မြဒါသူ၏ ပစ္စည်းကို မြဒါသူလက်ထဲ ကိုယ်တိုင်ပေးချင်၏။

သို့သော် ယခုမူ နောက်ကျသွားပြီ။ ပစ္စည်းကိုလည်း ပေးထားခဲ့ပြီ။ မြဒါသူကို ဆေးရုံပို့ရန် ခေါ်သွားသော ကမ်းလွန်သာမြို့မှာ မင်းရွာနှင့် ဆယ်မိုင်ကျော်သာ ဝေးသဖြင့် စက်ဘီးနှင့် သွားလျှင်လည်း တစ်နာရီပင် ကြာသည့်ခရီးမဟုတ်။

မြဒါသူနှင့် ပတ်သက်သော အတွေးများ သည် ကိုကျော်ဇေယျ ရင်ထဲ ပြည့်သိပ်ပါလာ၏။ မည်သို့ဆိုစေ သူ့အဘွား၊ သူ့အဒေါ်တို့ ၏ ဖော်ရွေဖိ

တံခေါ်မှုကတော့ ဝမ်းသာကြည်နူးစရာပင်။ ထို့ကြောင့် မြဒါသူ ပြန်ရောက်လျှင် တစ်ခေါက်တော့ သွားလည်ဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလာသည်။
